

Nähdä vaaleanpunaista

Viivamainen jälki kankaalla on aavistuksen hapuileva, mutta samalla määrätietoinen, painokas ja kiihkeä. Toisinaan jälki levenee viivasta massaksi, peittää enemmän ja saa volyyymia.

Tiina Elina Nurmisen uusimmissa teoksissa maalausjälki muistuttaa kirjoitusmerkkejä ja tuo mieleen kirjoituksen muodot tai pyörteet. Kirjoittamiseen liittyy aina intentio ja jatkumo. Ajatus tiivistyy ja viesti välittyy. Nurmisen viivamainen jälki imitoi kirjallista ilmaisua, mutta julistaa samalla maalauksen omaa monimerkityksellistä kieltä ja autenttista asemaa, visuaalisena sekä aina omalla tavallaan hahmottavana. Maalauksen todellinen luonne on aina jossain määrin abstrakti ja moniselitteinen.

Tekstiä muistuttavasta maalaamisesta syntyy vaikutelma viestistä, joka on jätetty vapaasti tulkittavaksi. Aivan kuin maalauksessa lukisi: ”Älä yritä löytää yhtä oikeaa vastausta. Katso, tunne, mieti ja ratkaise tämä itse!” Katsojan pitää antautua ja uskaltaa, mutta myös haluta nähdä, kokea ja ajatella. Maalauksen merkistö on kuin automaattikirjoitusta, viestiä alitajunnasta toiseen.

Maalausjälki Nurmisen teoksissa on myös dokumentti maalaamisesta toimituksena, fyysisenä, kehollisena ja inhimillisenä tekona. Jälki kertoo ajattelusta liikkeen takana, sekä käden ja ajatuksen yhteistyöstä. Se puhuttelee fyysisyydellä, samalla kuin muoto pakenee yksiselitteisiä merkityksiä.

Teoksissa on kuvattu kuin kahta eri tilaa, joiden välissä on pinta. Etualalla on viivamainen jälki ja siveltimenvetojen liike. ”Aukkojen” kautta voi nähdä välähdyksiä jostain toisesta tilasta pinnan alla tai takana, uudesta ulottuvuudesta, jonka luonteen voi vain aavistaa. Nurmisen maalausten elementit sijaitsevat tavallaan aina kuin pinnan päällä tai sen taustalla.

Nurmisen näyttely vuonna 1997 Kuvataideakatemia ja Frankfurtin taidekorkeakoulun jälkeen pohjautui figuuriin. Hahmot maalauksissa vaikuttivat omakuvallisilta ja perustuivat samaan viivamaiseen maalausjälkeen, joka on yhä keskeinen elementti hänen työskentelyssään. Hallitseva väri ensimmäisen näyttelyn maalauksissa oli syvä ja elävä, poltettu umbra, lämmin maaväri. Ensimmäisen näyttelyn jälkeen figuurin rooli ei Nurmisen työskentelyssä ole ollut enää niin vahva, mutta esittävyteen viittaamisella on aina ollut sijansa.

Uusissa maalauksissa vaaleanpunainen väri monine vivahteineen on aina läsnä jollain lailla. Väri sisältää perinteisesti monia merkityksiä liittyen sukupuolirooleihin, pinnallisuuteen tai keveyteen. Se on huomioväri tai epäväri, Monissa yhteyksissä se on ei-toivottu tai lähes kielletty. Pinkki saattaa kohahduttaa tai ärsyttää, se huomataan ja sillä ei ole virallista asemaa tai heraldista statusta. Nurmisen maalauksissa vaaleanpunainen väri toteutuu ensisijaisesti maalauksen sisäisten ehtojen mukaisesti itsenäisesti ja vapaasti, mutta samalla väri julistaa ylpeästi myös siihen liittyviä moninaisia arvoja, tai arvottomuutta, välitilaa ja ristiriitoja, jotka siihen liittyvät. Se on värinä pehmeä, sensitiivinen, salliva ja hengittävä, toisinaan hupsu tai huvittava. Se ottaa vapauksia, ei kysy lupia ja vähät välittää turhasta pönöttämisestä tai määritelmien kahleista. Se kiinnittää huomion ja on samalla aina vähän ärsyttävä, juuri oikealla tavalla.

